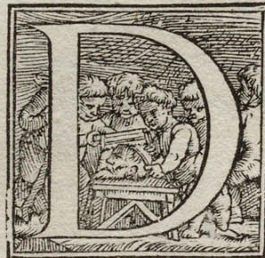

- 78.78.1 Exterioris trunci propago, cutem subiens externa tibia sedi obductam.
 79.1 Exterioris trunci propago cuti subensa, anteriorem tibiae sedem ambiens.
 80.1 Interior crassiorque truncus magnae quarti nervi diuisionis.
 81.81.1 Interioris trunci propago cuti tibiam posteriorem integenti substrata.
 82.1 Propago exterioris trunci, interiori trunco commixta.
 83.1 Interioris trunci in pedis humiliori sede distributio.
 84.1 Portio rami 78 notati, pedis superiora accedens.
 85.1 Portio interioris trunci, quae cuti exporrigitur anteriori sedi articuli obductae, quo talus tibiae articulatur.
 86.1 Interioris trunci ramus, pedis superiora accedens, sed interim in alto latitans. Qua autem ratione interioris exteriorisque truncorum series subinde uariet, in ipso decimoseptimi Capitis contextu sum explicaturus. Praeter figuras, quarum modo indices expressi, subsequentibus Capitibus mirè ea confert, qua praesenti libro colophonem additurus sum. Quamuis enim illa non ad hunc librum, sed ad Epitome sit parata, quia tamen postremam & forte etiam uerorem ipsam delineauit, non ab re me facturum duxi, eius notas aliquando in margine subsequentium Capitum ponere.

DE DORSALI MEDULLA ET NERVO.
 rum ab ipsa proceduntium numero. Caput XI.

Dorsalis medulla ob ossium medulla differtentia.

DORSALIS medulla neruorum modo substantiae cerebri à qua originē sumit correspondens, quanto magis à cerebro recedit protenditurque, tanto (neruorum etiam ritu) compactior duriorque efficitur. Variat enim plurimum ab aliorum ossium medulla impenso humida, propemodumque fluxili, siquidem hanc, & praecipue ipsius substantiam molliorem pinguedini, uel ad ipsi affimiles licet in ossium sinibus nutriendi humectandi gratia asseruato. Quapropter ex hac nullum prorsus neruum neque durum neque mollem exoriri reperies. Quinetiam praesens medulla nec cerebri, aut dorsalis medullae in uolucris obtegatur, nec praeterea ipsi adeo dignae notatu arteriae ac uenae obtenduntur. Quapropter etiam nulla ratione cerebro & dorsali medullae similis est, neque ulla illi cum sensus organo aut musculis communio existit. Quum interim dorsalis medulla non paruam cum musculis communionem sibi uendicat. Quippe si rerum Opifex hanc non produxisset, duorum alterum subsequeretur, aut enim omnes corporis partes capite inferiores, ac à nervis sextiparis neruorum cerebri propagines nullas admittentes, motu destituerentur arbitrio, tristantiumque sensu priuarentur: aut neruum in singulas partes à cerebro deriuari necessum esset. Verum si motu carerent, tunc homo non amplius animal, sed lapideae luteaeue responderet statuae. A cerebro autem in singulas partes exiguum & grandem neruum porrigere, artificis esset neruorum securitatem nihili pendens. Nam non solum gracilem neruum, ut qui rumpi confringiue possit, longo progressu deduci non erat tutum, uerum ne aliud quoddam ualidorum etiam organorum, & minus adhuc uenae aut arteriae. Haec enim ut dorsalis medulla à propria origine grandes amplexus enascentes instar caudicis in progressu uarie discinduntur, & quum corporis partibus appropinquant, furculos singulis partibus offerunt, qui materiam ipsis à principio oblatam communicent. Vnde etiam satis fuit dorsalem medullam uelut fluiuium aliquem, ex fonte nimirum cerebro effluentem, per eam sedem qua transit geniculatim neruos tanquam sensus & motus arbitrarij uestores germinare, uti modo rerum Opifex probè est molitus. Ceterum quando dorsalis medulla instar alterius cerebri omnibus propemodum partibus sub capite positae censetur, hanc quoque oportebat similiter ac cerebrum duro & ferendis iniurijs peritaci munimeto, ac uelut propugnaculo cingi. Cuiusmodi uero id sit, in primo libro, dum dorsi uerbrarum structuram prosequeretur, abundè dictum est. Praeterea durae etiam membranae dorsalem medullam amplexantur, ipsi omnino specie respondentes, quibus cerebrum obuoluitur, etiam si distantia inuicem non congruant. Crassam enim seu duram cerebri membranā à tenui in caluaria distare, gratia distentionis contractionisque ualorum tenuis membranae, & ipsius adeo cerebri, in septimo libro declarabitur. In uerbrarum autem sinibus, ubi membranae dorsalem medullam ambiunt, dura tenuem contingit. Atque hoc uno inuicem membranae pugnant: ac eo praeterea, quod tertium quoddam inuo-

Dorsalis qui munitur.

Ossibus. Membranis inuolucris.

inuoletum egregie ualidum neruumque duabus illis quae dorsali obducuntur membranis, extrinsecus circumducatur. Neque profecto in cassum haec molitur Natura: quippe quum dorsalis medulla quaedam cum cerebro obtineat communia, quaedam peculiaria: in communibus quidem communis est fabrica, in peculiaribus autem propria ac differens. Sunt porro communia, substantiam corporis similem habere, & neruorum esse principium. Peculiaria uero, moueri quidem cerebrum, ac pulsare naturali quodam motu, non secus atque cor: & cerebrum inter immobilis ossis comprehendit, non moueri uero dorsalem medullam uerbris quae mouentur inclusam. Merito itaque ipsis pari ratione, duae membranae, dura nimirum & tenuis, circumuoluntur: una quidem praecipue, ut colliget simul uasa quae in eis excurrunt, & totam eorum substantiam utcumque mollem constringat: alia, ut inuoletum efficiatur, & à circum datis ossibus muniatur, ipsa quae etiam ossa & cerebrum & dorsalem medullam ambiunt, uelut propugnaculum quoddam & murus, sufficiens citra noxam excipere impetum eorum quae aut secare, aut frangere, aut aliter nocere possunt. Ceterum quoniam cerebrum tenuisque membranae uasa pulsant crassam membranā, tanto intervallo à tenui membrana in caluaria priuatim distat, quantum ipsis dum dilatantur, fulciendis sat sit. Quoniam uero dorsalis medulla non pulsatur, neque distenditur, utraque membrana simul coeunt coalescuntque, ne minimum quidem mutuo distat. Porro quod nullus qui sensu dignosci queat, motus capitis ossibus adsit, in uerbris uero motus sit uariis, dorsali medullae tertium id inuoletum, cuius paulo ante meminimus, obductum uisitur. Nam nobis dorsum inclinantibus, ob id quae etiam dorsali medulla necessario flexa tensa quae, haec promptè nullo eiusmodi inuoletum succincta frangeretur. At dorsalem medullam unicam (ui & cerebri sedes, à qua principium ducit, unica simplex quae est) iuste à Natura factam esse, neminem latere arbitror, quum homini duo dorsa procreari fuisset planè ridiculum, atque ad plurimas actiones ineptum, quod quae dorsalis medulla ualidior per simplex esse docet, ut unica fieret dorsalis medulla, in septimo libro explicabimus. Quamquam sane & hoc loco hominis medulla dorsalis ueniat expendenda, si quidem per totam ceruicem & ad thoracis usque medium aliquando & inferius non nihil, simplex ac indiuisa mollis quae adhuc deorsum fertur, neruos duntaxat geniculatim à se diffundens. Quum uero thoracis medulla perreperit, ut duris ac motui potissimum seruientibus propagandis neruis idonea redderet, non simplex amplius, sed in innumeras secta soboles descendit, non aliter profecto quam si firequentes multas quae tenuissimas chordulas simul recta tensas membranae cuiusdam illicares, ac deinde per singula foramina per quae nerui prosiliunt, unam atque alteram chordulam ex mutuo illo connexu tantisper distribuere, quousque unica tantum superesset chordula, dorsalis medullae fini respondens. Adeum nanque modum dorsalis medulla in neruos absumitur, qui per foramina in uerbris exculpta elabuntur. Quanto autem artificio haec concinnata sint, partim in primo libro exequutus sum, partim uero in sequentibus Capitibus recensere conabor. Ceterum nerui, quos dorsalis medulla per uerbras ducta, ac paulatim in progressu gracilescens distribuit, refectionis professoribus sexaginta, & interdum quinquaginta octo enumerantur, modo triginta, modo uiginti noue complexi paribus. A dorsali enim medullae se de septem ceruicis contenta uerbris, septena exiliunt paria. A medullae autem sede per thoracis uerbras, duodena dependent paria: à quinis autem lumborum uerbris, quinae ab ossis sacro sena, quamuis interim quinque inferiora ossis sacri neruorum paria, si quando id sex efformetur ossibus, quodammodo gemina dici possint, quum nerui utrinque antrosum & retrorsum ducantur ab una radice uix enati. Dorsalis uero medullae terminus ex ossis sacro procidens, neruus non censetur, neque in ramulos qui neruorum nomen merentur cessat: quanquam aliquando illum iam ex sacro ossis decidentem in tres impenso breues furculos diffundi uiderim, tunc sacro ossis quinque solum ossibus conformato. In canibus autem & alijs animalibus, pro dorsi ossium numero neruorum dorsalis medullae parium frequentia quod differt. Vt nihil de Galeni libris de Partium usu sententia dicam, quando os sacrum quatuor tantum ossibus formari arbitratu est, nullum quae aliud os illis subijci scriptum reliquit. Ex illa enim sententia colligere promptissimum est, quam aliorum Anatomicorum placitis, dum illos libros nobis tradidit, anxie institerit, quam quae inuicem consona nobis scripta reliquerit.

Quae dorsalis cum cerebro habeat communia, & quae si peculiaria.

Dorsalis cur ueniat.

Li. 8. de Vsa partium.

Ubi dorsalis uelut e multis fimentis componitur.

Quot neruorum paria à dorsali discedantur.